KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 50.544/3
VAN 22 NOVEMBER 2011

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, derde kamer, op 3 november 2011 door de Vlaamse minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering 'tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 houdende algemene bepalingen over het energiebeleid, wat betreft de invoering van een steunregeling voor nuttige groene warmte' heeft het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*
* *

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp strekt ertoe een aantal wijzigingen aan te brengen in het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 houdende algemene bepalingen over het energiebeleid (Energiebesluit).

De belangrijkste wijziging bestaat in de invoering van een steunregeling voor de productie van nuttige groene warmte, de benutting van restwarmte en de injectie van biomethaan in het aardgasnet (artikelen 1 tot 3). Die steunregeling omvat een algemeen luik voor steun op verzoek van een producent[1] (ontworpen artikel 6.4.26) en een specifiek call-systeem voor projecten met betrekking tot grote installaties die nuttige groene warmte produceren, installaties voor de benutting van restwarmte, en installaties voor de injectie van biomethaan in het aardgasnet (ontworpen artikel 6.4.27). Producenten van nuttige groene warmte en bedrijven die restwarmte benutten of biomethaan injecteren kunnen gedurende tien jaar exploitatiesteun krijgen, op basis van de geproduceerde hoeveelheid nuttige groene warmte, de benutte restwarmte of het geïnjecteerde biomethaan. De Vlaamse Regulator van de Elektriciteits- en Gasmarkt (hierna: VREG) beslist over de toekenning van de steun. De steun wordt maandelijks uitbetaald door de elektriciteitsdistributienetbeheerders, die daarvoor jaarlijks vergoed worden via het Vlaams Energieagentschap.

Daarnaast wordt een correctie uitgevoerd met betrekking tot de EPB-eisen, door het vervangen van bijlage VII bij het Energiebesluit (artikelen 4 en 5).

[1] Een “producent” is volgens artikel 1.1.3, 102°, van decreet van 8 mei 2009 houdende algemene bepalingen betreffende het energiebeleid (Energiedecreet) “iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon die elektriciteit opwekt, biogas produceert en/of aardgas wint”. Die omschrijving geldt ook voor het Energiebesluit (artikel 1.1.1, § 1, van het Energiebesluit).

VORMVEREISTEN

3. Er lijken geen onvervulde vormvereisten te zijn.

In zoverre het ontwerp voorziet in de toekenning van steun aan ondernemingen voor projecten met betrekking tot nuttige groene warmte, gaat het om een steunmaatregel die valt onder de toepassing van de regels voor staatssteun, bedoeld in de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) (zie verder hierna, nr. 6). De aanmelding van een dergelijke staatssteun bij de Europese Commissie is verplicht. De gemachtigde bevestigt trouwens dat een aanmelding wordt voorbereid.

RECHTSGROND

4. Blijkens de aanhef wordt de rechtsgrond voor het ontworpen besluit gezocht in de artikelen 7.5.1 en 8.3.1 van het Energiedecreet.

Die bepalingen volstaan als rechtsgrond voor de steunregeling voor groene-warmteprojecten. Artikel 7.5.1 van het Energiedecreet biedt rechtsgrond voor het opleggen van openbaredienstverplichtingen, onder meer inzake programma's ter bevordering van het rationele energiegebruik en hernieuwbare energiebronnen en inzake investeringen in kwalitatieve warmtekrachtcentrales. Artikel 8.3.1 biedt rechtsgrond voor het opzetten van een steunprogramma ten voordele van ondernemingen voor projecten op die domeinen.

5. In zoverre het ontwerp strekt tot de vervanging van bijlage VII bij het Energiebesluit, gaat het om bepalingen die specifieke EPB-eisen bevatten. Zoals terecht door de gemachtigde wordt aangevoerd, wordt de rechtsgrond voor de ontworpen bijlage geboden door artikel 11.1.1, § 1, eerste en derde lid, van het Energiedecreet. Bij die decreetsbepalingen wordt aan de Vlaamse Regering opgedragen om de EPB-eisen vast te stellen waaraan gebouwen moeten voldoen waarvoor een aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning wordt ingediend.

Aangezien de ontworpen bijlage VII ook van belang is voor gebouwen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning moet worden aangevraagd (zie artikel 9.1.1, eerste lid, van het Energiebesluit, dat het hoofdstuk "Energieprestaties en binnenklimaat van gebouwen" ook van toepassing maakt op "gebouwen waarvoor de verplichting tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning vervangen werd door de melding"), biedt ook artikel 11.1.1, § 2,

van het Energiedecreet rechtsgrond voor de ontworpen bijlage. Bij de genoemde decreetsbepaling wordt aan de Vlaamse Regering opgedragen om de EPB-eisen vast te stellen waaraan bestaande gebouwen moeten voldoen als daaraan bepaalde werken worden uitgevoerd, waarvoor geen aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning moet worden ingediend.

Gelet op het voorgaande, moet het eerste lid van de aanhef worden aangevuld met een verwijzing naar artikel 11.1.1, § 1, eerste lid en derde lid, en § 2, van het Energiedecreet.

ALGEMENE OPMERKINGEN

Staatssteun voor ondernemingen

6. Zoals hiervóór is opgemerkt, moet de beoogde steun aan ondernemingen voor projecten met betrekking tot nuttige groene warmte beschouwd worden als staatssteun, in de zin van de artikelen 107 en 108 VWEU.

Het staat aan de Europese Commissie om te beslissen of die steun verenigbaar is met de interne markt. Het is uiteraard niet zeker dat een gunstige beslissing zal worden genomen.[2] De stellers van het ontwerp doen er goed aan vooraf te verifiëren of het ontwerp voldoet aan de regeling inzake staatssteun.

Principe van het opleggen aan de elektriciteitsdistributienetbeheerders van een openbaredienstverplichting op het gebied van nuttige groene warmte

7. Het ontwerp strekt ertoe om aan de elektriciteitsdistributienetbeheerders een nieuwe openbaredienstverplichting op te leggen, namelijk de verplichting om onder bepaalde voorwaarden steun te verlenen aan producenten ter stimulering van de productie van nuttige groene warmte, de benutting van restwarmte of de injectie van biomethaan in het aardgasdistributienet of het vervoersnet (ontworpen artikel 6.4.26, § 1, eerste lid). Voor de uitvoering van die openbaredienstverplichting wordt aan de elektriciteitsdistributienetbeheerders een vergoeding toegekend (ontworpen artikel 6.4.26, § 1, derde lid). Indien die compensatie voor

[2] Zo moet bijvoorbeeld rekening worden gehouden met de mededingingseffecten op de installaties die uitgesloten worden van de steunregeling, waaronder de bestaande installaties (zie het ontworpen artikel 6.4.26, § 1, negende en tiende lid). Ook al kunnen zulke installaties misschien (nipt) onrendabel zijn, toch kunnen zij geen exploitatiesteun genieten. Het risico bestaat dat bepaalde bestaande ondernemingen ten gevolge van de ontworpen regeling moeilijkheden zullen ondervinden om hun marktpositie te handhaven.

die netbeheerders ten gevolge van een latere beslissing van de Vlaamse Regering wegvalt, valt ook de steunverlening weg (ontworpen artikel 6.4.26, § 6).

Het opleggen van een openbaredienstverplichting behoort volgens artikel 3, lid 2, van richtlijn 2009/72/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG, tot de bevoegdheid van de lidstaten van de Europese Unie. Voorwaarde is wel, zoals ook uit die bepaling blijkt, dat de lidstaten daarbij artikel 86 van het EG-Verdrag, thans artikel 106 VWEU, in acht nemen. Die laatste bepaling heeft betrekking op openbare bedrijven en ondernemingen waaraan de lidstaten bijzondere of uitsluitende rechten verlenen: de lidstaten mogen ten aanzien van die bedrijven en ondernemingen geen enkele maatregel nemen welke in strijd is met de regels van de verdragen, met name die bedoeld in de artikelen 18 en 101 tot 109 VWEU.

De aan de elektriciteitsdistributienetbeheerders toegekende vergoeding moet in het licht van de bedoelde regels bekeken worden.[3]

In dit verband moet worden herinnerd aan de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de vergoeding van overheidswege voor de prestaties die ondernemingen hebben verricht om openbaredienstverplichtingen uit te voeren. Als deze ondernemingen in werkelijkheid geen financieel voordeel ontvangen en die maatregel dus niet tot gevolg heeft dat zij in een gunstiger mededingingspositie worden geplaatst dan hun concurrenten, valt een dergelijke maatregel niet onder het verbod van staatssteun bedoeld in artikel 107, lid 1, VWEU.[4] Opdat een dergelijke vergoeding in een concreet geval niet als staatssteun zou kunnen worden aangemerkt, moet aan de volgende voorwaarden worden voldaan:

- in de eerste plaats moet de onderneming die deze vergoeding ontvangt, daadwerkelijk belast zijn met de uitvoering van openbaredienstverplichtingen en moeten deze verplichtingen duidelijk omschreven zijn;

[3] Zie R.v.St., afd. Wetg., advies 50.046/1/V van 24 augustus 2011 over het ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 23 september 2011 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 1992 houdende instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen en van het Energiebesluit van 19 november 2010, nr. 6.

[4] HvJ, 24 juli 2003, C-280/00, Altmark Trans GmbH en Regierungspräsidium Magdeburg, Jurispr., I-7747, § 87; HvJ, 27 november 2003, C-34/01-C-38/01, Enirisorse, Jurispr., I-14243, § 31; HvJ, 30 maart 2006, C-451/03, Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, Jurispr., I-2941, § 60; HvJ, 17 juli 2008, C-206/06, Essent Netwerk Noord, Jurispr., I-5497, § 80.

- in de tweede plaats moeten de parameters op basis waarvan de vergoeding wordt berekend, vooraf op objectieve en doorzichtige wijze worden vastgesteld, om te vermijden dat de vergoeding een economisch voordeel bevat waardoor de ontvangende onderneming ten opzichte van concurrerende ondernemingen wordt begunstigd;

- in de derde plaats mag de vergoeding niet hoger zijn dan nodig is om de kosten van de uitvoering van de openbaredienstverplichtingen, rekening houdend met de opbrengsten alsmede met een redelijke winst uit de uitvoering van deze verplichtingen, geheel of gedeeltelijk te dekken;

- in de vierde plaats moet de vergoeding zijn vastgesteld op basis van de kosten die een gemiddelde, goed beheerde onderneming die zodanig met de noodzakelijke middelen is uitgerust dat zij aan de vereisten van de openbare dienst kan voldoen, zou hebben gemaakt om deze verplichtingen uit te voeren, rekening houdend met de opbrengsten en een redelijke winst uit de uitvoering van deze verplichtingen.[5]

Samen moeten die voorwaarden garanderen dat er geen overcompensatie gebeurt van de begunstigde onderneming. Het staat aan de Vlaamse Regering om op dit vlak een volledige analyse te maken. De Raad van State beschikt niet over alle noodzakelijke gegevens om zich over de aard en de omvang van de vergoeding te kunnen uitspreken. Op het eerste gezicht lijkt het risico op overcompensatie van de elektriciteitsdistributienetbeheerders veeleer beperkt. Uit de *bis*nota aan de leden van de Vlaamse Regering blijkt dat die netbeheerders door het Vlaamse Energieagentschap wel worden vergoed voor de steun die zij aan de producenten toekennen, maar dat die vergoeding niet geldt voor de door hen gemaakte overheadkosten en kosten voor de uitvoering van controletaken. In de nota wordt vooropgesteld dat die kosten via de nettarieven moeten worden doorgerekend.

8. De regeling waarbij nieuwe openbaredienstverplichtingen worden opgelegd aan elektriciteitsdistributienetbeheerders, dient ook te worden getoetst aan de algemene regels inzake de mededinging.[6]

In dit verband valt het immers op dat de maatregelen ter ondersteuning van nuttige groene warmte betrekking hebben op de productie, niet enkel van elektriciteit, maar ook van

[5] Aangehaalde arresten Altmark Trans GmbH en Regierungspräsidium Magdeburg, §§ 88, 89, 90, 92 en 93; Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, §§ 61, 62, 64, 66 en 67; Essent Netwerk Noord, §§ 81-85.

[6] Rdpl. R.v.St., afd. Wetg., advies 50.046/1/V van 24 augustus 2011, aangehaald, nr. 7.

biomethaan. De elektriciteitssector wordt aldus in zekere zin verplicht om een bepaalde productie, niet enkel van elektriciteit, maar ook van aardgas, aan te moedigen. Nu de elektriciteitsdistributienetbeheerders bepaalde kosten die uit de opgelegde verplichtingen voortvloeien (waarvoor zij niet door de overheid vergoed worden) zullen kunnen doorrekenen aan hun klanten, zal een deel van de kosten verbonden met de in het ontwerp bedoelde productie van energie allicht doorgerekend worden aan de gebruikers van elektriciteit, en niet aan de gebruikers van aardgas (waarvoor openbaredienstverplichtingen ook denkbaar zijn).

Aldus worden de onderscheiden energiebronnen verschillend behandeld. Terwijl de maatregelen strekken tot de stimulering van de productie van nuttige groene warmte, ongeacht de gebruikte energiebron, zullen bepaalde kosten voor de toepassing van de ontworpen regeling enkel gedragen worden door de elektriciteitssector, niet door de aardgassector.

De twee bedoelde energiebronnen (elektriciteit en aardgas) zijn minstens gedeeltelijk substitueerbaar. Het is de Raad van State niet duidelijk in hoeverre de mededinging tussen de twee energiesectoren door de ontworpen regeling in het gedrang kan komen, en of eventuele verstoringen van de mededinging de toets aan de nationale en Europese regels inzake mededinging kunnen doorstaan. De Raad beperkt zich er dan ook toe om de aandacht van de stellers van het ontwerp op dit gegeven te vestigen en om hen uit te nodigen het ontwerp vanuit dit oogpunt aan een kritisch onderzoek te onderwerpen.

Niet-toepassing van de ontworpen regeling op “kleine” installaties voor de productie van nuttige groene warmte, en plaats van het call-systeem in de ontworpen regeling

9. Het ontworpen artikel 6.4.26, § 1, eerste lid, bepaalt in algemene bewoordingen dat de elektriciteitsdistributienetbeheerders steun toekennen, voor zover de producent zelf daarom verzoekt, voor de productie van nuttige groene warmte, de benutting van restwarmte en de injectie van biomethaan in het aardgasnet. Bij het ontworpen artikel 6.4.26, § 1, wordt voorts bepaald dat die netbeheerders voor de uitvoering van “de verplichtingen vermeld in artikel 6.4.27” vergoed worden, worden de voorwaarden vastgesteld waaraan een producent of een installatie moet voldoen om steun te kunnen ontvangen, alsmede een aantal regels voor de berekening van de toe te kennen steun. De overige paragrafen van het ontworpen artikel 6.4.26 bevatten bepalingen in verband met de meting van de productie (§ 2), de uitbetaling van de steun en de rapportage door de producent (§ 3), de controle en de stopzetting van de steun (§ 4), de evaluatie van de ontworpen regeling, vanaf 2013 (§ 5), en de stopzetting van de steun als de elektriciteitsdistributienetbeheerders niet langer vergoed worden (§ 6). Het ontworpen

artikel 6.4.26 bevat aldus algemene bepalingen, die in beginsel gelden voor alle projecten waarvoor de in het ontwerp bedoelde steun kan worden toegekend.

Het ontworpen artikel 6.4.27 bevat bepalingen die enkel gelden voor “grote” nuttige-groenewarmte-installaties, dit zijn installaties met een bruto thermisch vermogen van meer dan 1 MW, en verder voor installaties voor de benutting van restwarmte en installaties voor de injectie van biomethaan in het aardgasnet. Die bepalingen gelden dus voor alle installaties die bedoeld zijn in het ontworpen artikel 6.4.26, met uitzondering van de “kleine” nuttige-groenewarmte-installaties, dit zijn installaties met een bruto thermisch vermogen van minder dan 1 MW. Voor de in het ontworpen artikel 6.4.27 bedoelde installaties wordt de steun toegekend via een call-systeem (ontworpen artikel 6.4.27, § 1, eerste lid). Ingaande op een call, kunnen producenten de steun aanvragen. Projecten worden gerangschikt op basis van de aangevraagde steun per MWh geproduceerde nuttige groene warmte, benutte restwarmte of geïnjecteerd biomethaan, waarbij projecten met een lagere steunintensiteit beter gerangschikt worden. De best gerangschikte projecten worden gesubsidieerd tot het budget opgebruikt is (ontworpen artikel 6.4.27, § 4, vierde lid).

De combinatie van de ontworpen artikelen 6.4.26 en 6.4.27 geeft aanleiding tot twee vragen in verband met de “kleine” installaties voor de productie van nuttige groene warmte. In de eerste plaats is niet duidelijk hoe voor die installaties over de toekenning van steun wordt beslist (gelet op het gegeven dat zij volgens het ontworpen artikel 6.4.27, § 1, eerste lid, niet onder het call-systeem vallen[7]). Ten tweede rijst de vraag of het wel de bedoeling is dat de elektriciteitsdistributienetbeheerders voor de uitbetaling van de steun voor die “kleine” installaties geen vergoeding ontvangen (gelet op de verwijzing in het ontworpen artikel 6.4.26, § 1, derde lid, naar de verplichtingen vermeld in “artikel 6.4.27”), en of een bevestigend antwoord dan niet met zich meebrengt dat de steunregeling voor die “kleine” installaties in feite onbestaande is (gelet op het ontworpen artikel 6.4.26, § 6, dat het bestaan van de steunregeling afhankelijk maakt van het bestaan van een vergoeding voor de elektriciteitsdistributienetbeheerders).

Gewezen op die onduidelijkheden, heeft de gemachtigde de volgende toelichting verstrekt:

[7] Het ontworpen artikel 6.4.26, § 1, negende lid, bepaalt dat in alle gevallen de steun wordt toegekend op grond van een beslissing van de VREG met toepassing van artikel 6.4.27, § 4, eerste lid, of artikel 6.4.27, § 5, tweede lid, van het Energiebesluit. Dit is uiteraard een onmogelijke voorwaarde voor die projecten die niet onder het call-systeem vallen.

> "De steun is voor groene warmte gericht op installaties die groter zijn dan 1 MW. [Artikel] 6.4.26, § 1, [eerste lid,] 1°, en artikel 4.1.27 dienen samen te worden gelezen zodat de onduidelijke situatie voor projecten < 1MW (…) niet van toepassing is.
>
> Het onderscheid tussen [de artikelen] 4.1.26 (algemene bepalingen) en 4.1.27 (grote installaties) dateert nog van eerdere versies van het besluit toen oorspronkelijk een aparte regeling voor kleine installaties voorzien was en er dus drie onderafdelingen waren. Eventueel kunnen we [artikel] 6.4.26, § 1, [eerste lid,] 1°, verduidelijken door ook hier de voorwaarde 'groter dan 1 MW' aan toe te voegen."

Uit die toelichting blijkt dat het niet langer de bedoeling is om nog te voorzien in enige regeling voor "kleine" installaties. De ontworpen artikelen 6.4.26 en 6.4.27 dienen in het licht van die optie aan een grondig nazicht te worden ontworpen. Artikel 6.4.26 zou geredigeerd kunnen worden als de bepaling die, voor alle projecten die in aanmerking komen voor steun, de eerder materieelrechtelijke aspecten regelt, en artikel 6.4.27 als de bepaling die, voor de bedoelde projecten, de eerder procedurele aspecten regelt.

Uiteraard zal dan, zoals door de gemachtigde is aangegeven, in het ontworpen artikel 6.2.26, § 1, eerste lid, 1°, verduidelijkt moeten worden dat het gaat om "de productie van nuttige groene warmte die is opgewekt in een nuttige-groenewarmte-installatie van meer dan 1 MW, …". Die aanpassing zal echter niet volstaan. Alle restanten van een steunregeling die niet uitgaat van een call-systeem (dit zijn alle restanten van een regeling waarbij steun op verzoek van een steunaanvrager wordt toegekend) moeten worden weggewerkt. Zo mag bijvoorbeeld in de inleidende zin van het ontworpen artikel 6.4.26, § 1, eerste lid, de tussenzin "voor zover de producent zelf daarom verzoekt" niet meer behouden blijven. Zo ook lijkt de onderverdeling van de ontworpen afdeling in twee onderafdelingen overbodig.

Bijkomende taken voor de VREG

10. In hun adviezen maken zowel de VREG als de SERV en de Minaraad zich zorgen over de bijkomende belasting die de ontworpen regeling met zich meebrengt voor de VREG, in het bijzonder indien er niet in bijkomende personeelsmiddelen zou worden voorzien. Die opmerkingen moeten worden bekeken in het licht van artikel 35 van de hiervóór genoemde richtlijn 2009/72/EG en het daarmee overeenstemmende artikel 39 van richtlijn 2009/73/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG. Die bepalingen sluiten niet uit dat aan de energieregulatoren bijkomende taken worden opgelegd die los staan van hun regulerende taken. Artikel 35, lid 5, a), van richtlijn 2009/72/EG en artikel 39, lid 5, a), van

richtlijn 2009/73/EG leggen aan de Vlaamse overheid echter de verplichting op om te garanderen dat de VREG “adequate personele en financiële middelen heeft om haar taken uit te voeren”.

De Raad van State, afdeling Wetgeving, is op basis van de voorliggende gegevens niet in staat om te oordelen of de VREG haar kerntaken kan blijven vervullen zonder bijkomende middelen. Het staat aan de stellers van het ontwerp zich hiervan te vergewissen, rekening houdend met de bijzondere positie van de energieregulator onder de richtlijnen 2009/72/EG en 2009/73/EG.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

11. De nummering van de ontworpen artikelen is tijdens het ontwerpproces aangepast omwille van artikel 15 van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 september 2011 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 1992 houdende instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen en van het Energiebesluit van 19 november 2010, waarbij de bestaande afdeling VIII van titel VI, hoofdstuk IV, bestaande uit artikel 6.4.26, wordt opgeheven met ingang van 1 januari 2012. Het voorliggende ontwerp strekt nu tot de invoering van een nieuw artikel 6.4.26. Indien men inderdaad bezorgd is over het behoud van een doorlopende nummering, zou men de ontworpen afdeling ook best het nummer “VIII” meegeven, in plaats van “IX”.

Bijlage

12. De tweede tabel van de ontworpen bijlage VII heeft betrekking zowel op U-waarden als op R-waarden. In het ontwerp wordt er bovendien niet langer gewag gemaakt van een 1° en volgt na het opschrift van de bijlage meteen de tabel, zonder bijkomende nummering. In die omstandigheden wordt de inleidende zin vóór de tweede tabel best geherformuleerd als volgt:

“In afwijking van de vorige tabel gelden voor gebouwen waarvan de melding gedaan is of de vergunning aangevraagd is vanaf 1 januari 2010, de volgende maximaal toelaatbare U-waarden of de volgende minimaal te realiseren R-waarden:”.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	J. SMETS, B. SEUTIN,	staatsraden,
	J. VELAERS,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	A.-M. GOOSSENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de Heer T. CORTHAUT, adjunct-auditeur.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

A.-M. GOOSSENS P. LEMMENS